

ZIN „RECEPTY WYTRZYMAŁOŚCI”

O PROJEKCIE MARYNA SILIAKOVA

Zin „Recepty wytrzymałości” jest efektem kreatywnych warsztatów w technice kolażu z elementami arteterapii, prowadzonych z grupą młodzieży z Polski, Ukrainy i Białorusi. W zinie znajdują się kolaże, zdjęcia z warsztatów oraz teksty.

W zinie przedstawione są prace uczestniczek_ów warsztatów z kolażu, są to: Alina Novoselska, Anastasiya Krapivkina, Dana Nakhlik, Diana Gubaidulina (Di :), Elena Kulish, Ewa Obiedzińska, Iren Moroz, Irina Liashenko, Mariia Yakymenko, Nazar Sokhan, Oksana Klymenko, Sofia Nashchuk, Sofii Bondar, Taisiia Sliusareva (Bambi), Tetiana Zasimenko, Viktoriia Sharun, Yaroslava Sliusareva, Yelyzaveta Bieliaieva.

Warsztaty twórcze odbywały się w Jasnej 10: Społecznej Instytucji Kultury Krytyki Politycznej od marca do maja 2023 roku. Podczas nich, wraz z arteterapeutkami, tworzone były prace na takie tematy: „Moje ulubione śniadanie”, „Odczucia lęku i spokoju”, „Mój pokój”. Uczestniczki_cy dzieliły się swoimi refleksjami; czasami pomysły na wyrażenie siebie nie pojawiały się od razu, tylko w trakcie spotkań, podobnie było z tekstami. W kolażach wykorzystano tekstury akrylowe, magazyny fotograficzne, współczesne czasopisma, zdjęcia ze starych archiwów.

Działanie współfinansowane przez m.st. Warszawa w ramach projektu Jasna 10: Społeczna Instytucja Kultury Krytyki Politycznej oraz Erste Stiftung.

WARSZTATY I REDAKCJA
MARYNA SILIAKOVA

FOTO
AGATA KUBIS

DRUK
CENTRUM DRUKU 7/24H

JASNA¹⁰
krytyka
polityczna

EWA OBIEDZIŃSKA.....	3
IRINA LIASHENKO.....	5
ELENA KULISH.....	6
DANA NAKHLIK.....	8
OKSANA KLYMENKO.....	11
SOFIA NASHCHUK.....	12
NAZAR SOKHAN.....	15
DIANA GUBAIDULINA (DI :).....	16
YAROSLAVA SLIUSAREVA.....	18
TETIANA ZASIMENKO.....	21
SOFIIA BONDAR.....	22
TAISIIA SLIUSAREVA (BAMBI).....	24
MARIIA YAKYMENKO.....	27
ANASTASIYA KRAPIVKINA.....	28
VIKTORIIA SHARUN.....	31
IREN MOROZ.....	32
ALINA NOVOSELSKA.....	34
ELYZAVETA BIELIAIEVA.....	35

W KUCHNI MAMY / В КУХНІ У МАМИ EWA OBIEDZIŃSKA

Рецепт найпростіших у світі маминих вареників, зроблених на око і з любов'ю:

- 2-3 склянки цілнозернового борошна
- щіпка солі
- гаряча вода (на око!)

Залейте гарячою водою борошно з сіллю і перемішайте дерев'яною ложкою, доливаючи воду за потреби. Замісіть тісто в гарну гладку кулю, потім відкладіть в накриту миску, щоб воно не пересихало. Потім беріть по одному м'якому шматочку, катайте його і вирізайте кружечки гідною склянкою (з відповідним діаметром, щоб ви могли покласти достатньо начинки всередину, але і не занадто багато! У нас вдома є важка миска, яка використовується тільки для цієї мети). Начиніть вареники ягодами (бажано тими, які ви самі назбирали в лісі) з банки з-під компоту. Нарешті, виделкою зробіть гарний візерунок на оборці та опустіть у каструлю. Смачного!

Przepis na najprostsze na świecie pierogi mojej mamy, robione na oko i z miłością:

- 2-3 szklanki mąki pszennej
- szczypta soli
- gorąca woda (na oko!)

Mąkę z solą zalać gorącą wodą i mieszać drewnianą łyżką, dolewając wody w miarę potrzeby. Zagnieść ciasto na miłą gładką kulę, a następnie odstawić do miski pod przykryciem, żeby nie wyschło. Potem brać po mięsistym kawałku, rozwałkować i wykrawać koła porządną szklanką (z rozsądną średnicą, żeby dało się włożyć do środka odpowiednio dużo farszu, ale też nie za dużo! My mamy w domu ciężki kufelek wykorzystywany tylko do tego celu). Nadziać pierogi jagodami (najlepiej takimi zebranyymi własnoręcznie w lesie) z kompotu ze słoika. Na koniec widelcem zrobić uroczy wzorek na falbance i wrzucić do gara. Smacznego!

СНІДАНОК НА САДИБІ / ŚNIADANIE NA OSIEDLU

IRINA LIASHENKO

Ранок удома, в своєму будинку, біля якого є сад, посаджений тобою. Ти виходиш на ґанок, потягуєшся, ловиш промені сонця, що сходить з-за лісу, потім дивишся вдалечінь на Дніпро і час зупиняється. Далі йдеш по траві прогулятися до сосни повз яблуню і абрикос. Порічки і малина манять своїм ароматом і ти зриваєш кілька жменьок на десерт. В око впадають помаранчеві квіти кабачка - ні, вони не перетворюються на плід, а стануть частиною сьогоднішнього сніданку.

Ти зриваєш ці квіточки і несеш в хату.

Розігриваєш пательню, обсмажуєш їх легенько, додаєш гриби, помідори, яйця. За 3 хвилини вся ця краса перекочує в тарілку до хрумкого хліба, запашної зелені і свіжого сиру.

Неспішно вариш каву у турці, медитуючи на піднімання пінки, а потім ловиш момент, щоб вчасно налити її у красиву філіжанку.

І врешті несеш усе приготоване на ґанок, щоб сповна насолодитися ранком.

Смачного!

Jest poranek w domu, w Twoim domu, otoczonym ogrodem, który zasadziłaś. Wychodzisz na werandę, przeciągasz się, łapiesz promienie wschodzącego zza lasu słońca, patrzysz w dal na Dniepr i czas się zatrzymuje.

Potem idziesz wzdłuż trawnika do sosny, obok jabłoni i moreli. Truskawki i maliny kuszą swoim aromatem, a ty zrywasz kilka garści na deser. Pomarańczowe kwiaty cukinii przyciągają wzrok – nie, nie zamienią się w owoce, ale staną się częścią dzisiejszego śniadania.

Zrywasz kwiaty i zabierasz je do domu.

Rozgrzewasz patelnię, lekko je podsmażasz, dodajesz pieczarki, pomidory, jajka. W 3 minuty całe to piękno trafia na talerz wraz z chrupiącym pieczywem, pachnącymi ziołami i świeżym serem.

Powoli parzysz kawę w Turku, medytując nad unoszącą się pianką, a potem wychwytyjesz odpowiedni moment, by przelać kawę do pięknej filiżanki.

Na koniec zabierasz wszystko, co przygotowałaś, na werandę, aby w pełni cieszyć się porankiem.

Smacznego!

СОЛОДКЕ ЖИТТЯ / SŁODKIE ŻYCIE
ELENA KULISH

Що у нас на сніданок?

Прокидаючись кожен раз зранку, ми плануємо, яким буде наш день. Ми обираємо, що одягнемо, який буде настрій, які новини читатимемо, що будемо створювати, куди підемо і як будемо відпочивати. Та перш за все, ми обираємо, що буде на сніданок. Тож може почнемо ранок з чогось солоденького? Зрештою, ми не завжди вільні обирати, не завжди можемо розпорядитися своїм днем на свій розсуд. Та ми завжди можемо трохи підсолодити гіркоту розчарувань. Як в прямому, так і в переносному сенсах.

Co na śniadanie?

Każdego ranka, gdy się budzimy, planujemy, jak będzie wyglądał nasz dzień. Wybieramy, w co się ubierzemy, w jakim nastroju będziemy, jakie wiadomości przeczytamy, co stworzymy, gdzie pójdziemy i jak się zrelaksujemy. Ale przede wszystkim wybieramy, co zjemy na śniadanie. Może więc powinniśmy zacząć poranek od czegoś słodkiego? W końcu nie zawsze mamy wolny wybór, nie zawsze możemy zarządzać naszym dniem według własnego uznania.

Ale zawsze możemy nieco osłodzić gorycz rozczarowania. Zarówno dosłownie, jak i w przenośni.

OWSIANKA - UNIWERSALNE ŚNIADANIE
 DANA NAKHLIK

Ви можете приготувати її, коли поспішаєте на роботу, коли не хочете робити щось складне, і, звичайно ж, коли ви економите ресурси. Все, що вам знадобиться для приготування - гаряча вода та шоколад, щоб надати вівсянці (а разом з нею і життю) смаку. Рекомендую!

Można ją ugotować, gdy spieszysz się do pracy, gdy nie masz chęci do robienia czegokolwiek złożonego, i oczywiście wtedy, gdy oszczędzasz. Potrzebujesz do gotowania tylko gorącej wody i czekoladki, żeby nadać owsiance (a zarazem i życiu) smak. Polecam!

ВНУТРІШНЯ ДИТИНА / WEWNĘTRZNE DZIECKO
OKSANA KLYMENKO

Для мене було дуже цікаво робити колаж на цю тему, бо на мою думку, у кожної людини, завжди повинна залишатися в глибині душі ця маленька дитина, яка завжди готова на нові пригоди, ніколи не здається, а невдачі - це не проблема для неї.

Від цієї роботи віє таким теплом для мене, я одразу згадую теплі дні на дачі у бабусі, як я збирала різні ягоди у неї на городі, і просто проводила час з друзями, ходила на море майже кожен день.

Tworzenie kolażu na ten temat było dla mnie bardzo interesujące, ponieważ moim zdaniem każdy człowiek powinien zawsze mieć w sercu to małe dziecko, które jest wiecznie gotowe na nowe przygody, nigdy się nie poddaje, a porażki nie stanowią dla niego problemu.

Ta praca jest dla mnie tak ciepła, że od razu przypominam sobie słoneczne dni na działce mojej babci, zbieranie różnych jagód w jej ogrodzie i po prostu spędzanie czasu z przyjaciółmi, chodzenie prawie codziennie nad morze.

ОТЖЕ ТИ ЗРЯЧИЙ / WIĘC JESTEŚ WIDZĄCY
SOFIA NASHCHUK

Я багато думала над тим, що саме було в голові під час того як я робила цей колаж, і як це описати словами. Погляди. Люди. Після переїзду до Варшави, я побачила різних кольорів думки, яскраві погляди на життя без тривоги, без автоматичного «ні, я боюся так». Це стало моїм натхненням. Так багато нового і так мало страху в цих очах.

Зараз, не боюся, а бачу, отже, я зряча.

Dużo myślałam o tym, co było w mojej głowie, kiedy robiłam ten kolaż, i jak to opisać słowami.

Po przeprowadzce do Warszawy zobaczyłam inne kolory myśli, jasne spojrzenie na życie bez lęku, bez automatycznej reakcji „nie, boję się tego”. To doświadczenie stało się moją inspiracją. Tyle nowych rzeczy i tak mało strachu w tych oczach.

Teraz się nie boję – widzę, więc jestem widząca.

МАМИНЕ ПЛАТТЯ / SUKIENKA MAMY
NAZAR SOKHAN

Цей колаж повертає мене у дитинство, коли ти повертаєшся зі школи до дому, йдеш крізь квітучі вишні і все ніби як фільмі, а вдома мама у точно такому самому платті і це ніби як інший світ поза школою увесь квітучий і наповнений щастям.

Ten kolaż przenosi mnie do dzieciństwa, do momentu, gdy wracasz do domu ze szkoły i przechodzisz przez kwitnące wiśnie, a wszystko wygląda jak film; twoja mama ma na sobie dokładnie taką samą sukienkę jak w domu i to jest jak inny świat, poza szkołą, cały kwitnący i wypełniony szczęściem.

СИМФОНІЯ БЕЗТУРБОТНОСТІ / SYMFONIA SPOKOJU
DIANA GUBAIDULINA (DI :)

Ця робота про дитинство, коли ти надягаєш речі старшої сестри чи мами, уявляючи себе моделлю або зіркою сцени. Музика з радіо, танці, аромат свіжої випічки та оплески. Саме це я хотіла передати через цей колаж.

Ta praca opowiada o dzieciństwie, kiedy zakładasz ubrania starszej siostry lub matki, wyobrażając sobie siebie jako modelkę lub gwiazdę estrady. Muzyka z radia, taniec, aromat świeżego pieczywa i oklaski. To właśnie chciałam przekazać poprzez ten kolaż.

ТРИВОГА МАТЕРІВ / NIEPOKÓJ MACIERZYŃSKI
YAROSLAVA SLIUSAREVA

Вже більше як рік усі українські матері знаходяться у тривожному стані за своїх дітей. Кожна дитина знаходиться в небезпеці в країні в котрій йде війна. Багато діточок загинули у своїх теплих ліжечках - це жах! Кожен день гідні сини України боронять і гинуть за її свободу і незалежність...

Але українські матері стиснув зуби, тримаються і моляться за своїх дітей, стільки б років їм не було. Бо вірять в те, що щира материнська любов здолає будь-яке зло!

Od ponad roku wszystkie ukraińskie matki martwią się o swoje dzieci. Każde dziecko jest w niebezpieczeństwie w kraju ogarniętym wojną. Wiele dzieci zmarło w swoich ciepłych łóżkach, to horror! Każdego dnia godni synowie Ukrainy walczą i umierają za jej wolność i niepodległość...

Ale ukraińskie matki zaciskają zęby, trzymają się i modlą się za swoje dzieci, bez względu na to, ile mają lat. Ponieważ wierzą, że szczerą matczyzną miłość pokona każde zło!

За вісім років терору Донбасу та окупації Криму, людодський апетит країни агресора зріс. Терористична країна - росія, знищує вщент українські міста, скоює воєнні злочини, цинічно вбиваючи українців. Ці жахливі події відбулися на душі кожного. Емоції змінюються між тривогою, страхом, жахом, болем та переживаннями. Українці тримаються, допомагаючи один одному, завзято боронять свою Землю, Волю та Незалежність попри те, що звичне життя руйнується на очах. Ворог з кожним днем стає все слабший, а дух українців все сильніший, тому віримо, все буде добре. В центрі Європи стоїть Україна і Дай Бог вистоїть.

W ciągu ośmiu lat terroru w Donbasie i okupacji Krymu kanibalistyczny apetyt kraju-agresora wzrósł. Terrorystyczny kraj, rosja, niszczy ukraińskie miasta, popełnia zbrodnie wojenne, cynicznie zabija Ukraińców. Emocje wahają się między niepokojem, strachem, przerażeniem, bólem i zmartwieniem. Ukraińcy trzymają się, pomagają sobie nawzajem, zaciekle bronią swojej ziemi, wolności i niepodległości, mimo że ich życie jest niszczone na ich oczach. Wróg słabnie z każdym dniem, a duch Ukraińców jest coraz silniejszy, więc wierzymy, że wszystko będzie dobrze. Ukraina stoi w centrum Europy i Bóg da, że przetrwa.

ПЕРЕКИПАЮЧІ ПОЧУТТЯ / KIPIAĆE UCZUCIA
SOFIA BONDAR

Вихід з перманентно тривожного стану в мене відбувається досить різко і неочікувано. Задля опису самого процесу можу сміливо провести паралель з закипанням води в електричному чайнику – вода гріється, чайник гудить, і в один момент різко починає кипіти, багацько-багацько бульбашок з'являються одночасно, підлітають до кришки чайника, він виключається і вода затихає. Вона ще довго залишиться теплою, проте бурхливих бульбашок вже не буде. На колажі я зобразила саме той короткотривалий пік ейфорійних почуттів, коли тіло переповнюють різнокольорові бульбашки задоволення та радості, коли хочеться дивитись по сторонах на людей, розглядати все що тебе оточує. почуття вирують і підхоплюють тіло.

Aby opisać ten proces, mogę śmiało użyć paraleli z gotowaniem wody w czajniku elektrycznym: woda się nagrzewa, czajnik szumi, a w pewnym momencie woda zaczyna gwałtownie wrzeć, wiele, wiele bąbelków pojawia się w tym samym czasie, leci do pokrywy czajnika, czajnik się wyłącza, a woda uspokaja. W kolażu przedstawiłam ten krótkotrwały szczyt euforycznych uczuć, kiedy ciało jest przytłoczone kolorowymi bąbelkami przyjemności i radości, kiedy chcesz rozejrzeć się po ludziach, spojrzeć na wszystko wokół siebie. Uczucia szaleją i obejmują ciało.

СПОКІЙ НА ДВОХ / SPOKÓJ DLA DWÓCH OSÓB
TAISIJA SLUSAREVA (BAMBI)

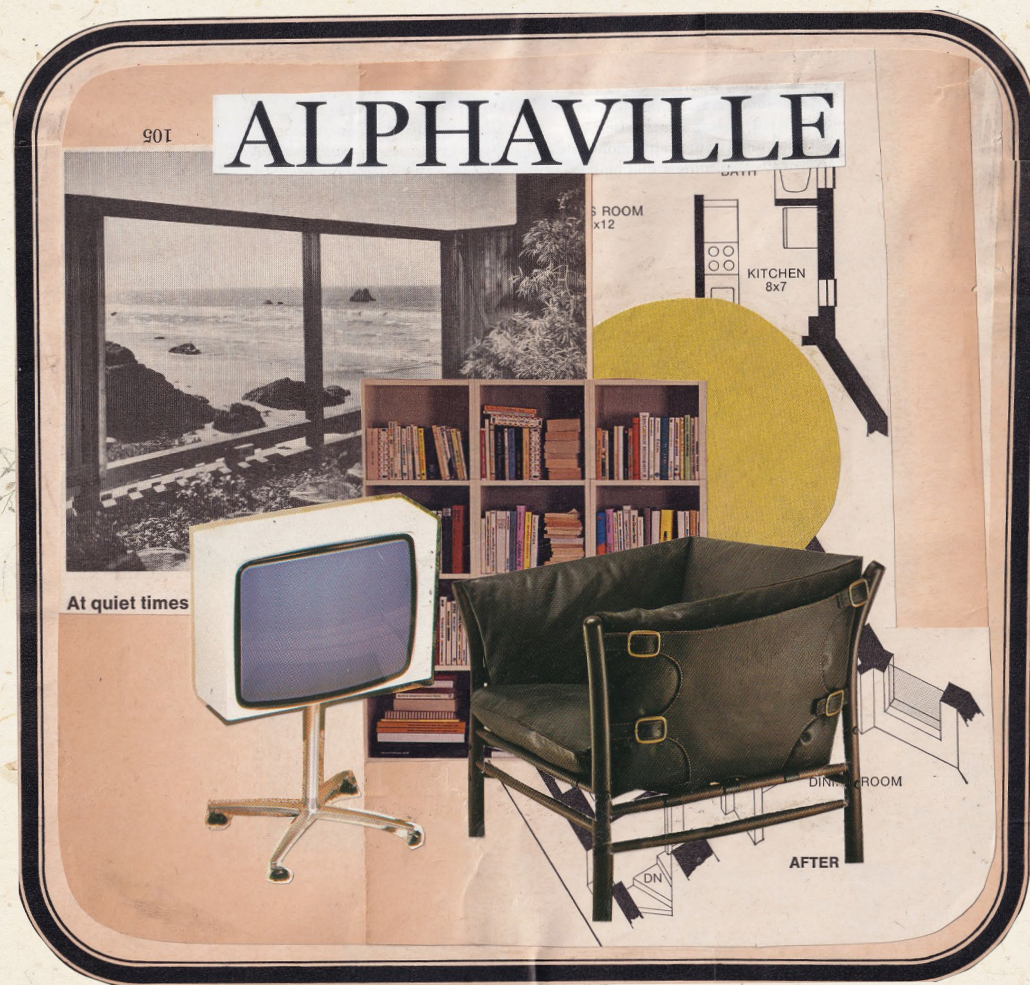
Ця робота символізує для мене якусь приємну мить мого життя. Неочікувано для себе я помітила що більшості осіб /істот на колажі завжди двоє. Два їжачка, дві людини, два кажана, - це не стосується лише людини, що малює, бо вона відображає лише мене. А рожеве оленя відображає мої позитивні емоції, які є серед цього всього.

Ta praca oddaje pewien przyjemny moment w moim życiu. Nieoczekiwanie dla siebie zauważyłam, że w kolażu wszystkie osoby/stworzenia są parami: dwa jeże, dwie osoby, dwa nietoperze – to nie dotyczy tylko osoby rysującej, bo ona odzwierciedla mnie. A różowy jeleń wyraża moje pozytywne emocje, które są pośrodku tego wszystkiego.

„АЛЬФАВІЛЬ” / „ALPHAVILLE”

MARIA YAKUMENKO

Це колаж про мою зону комфорту, мій „safe space”. Можливо це не реальна кімната у моєму домі, але все одно існує в моїй свідомості. Зараз вона виглядає саме так, хоч може надалі змінюватися і приймати нові форми. Під час створення цієї роботи я читала книжку „After dark” Харукі Муракамі, звідси задум на додання телевізора і напису „Alphaville”. Телевізор показує те, як можна почуватися, в книжці телевізор показує трохи змінену реальність. У моєму випадку телевізор символізує відчуття самотності і придушення. Напис „Alphaville” це алюзія до фільму Годара, в якому емоції людини є контрольовані машиною, що нині може віддзеркалювати саму реальність. Ця зона комфорту на колажу є також місцем, де я вчуся контролювати себе і свої почуття, щоб могли показати їх світу в прийнятній формі. Тому навіть цей „комфорт” є не до кінця автентичним. „At quiet times”, у „тихий час” я люблю також читати книжки, які відволікають мене від щоденних справ. З правої сторони видніється сонце, яке завжди все одно з’являється після трудних переживань і рятує мою віру в себе.

To jest kolaż o mojej strefie komfortu, moim „safe space”. Chociaż nie jest to dosłownie pokój w moim domu, istnieje w mojej wyobraźni. W tej chwili wygląda właśnie tak, ale może się zmieniać i w przyszłości przybierać nowe formy. Podczas tworzenia tego dzieła czytałam książkę „Po zmierzchu” Harukiego Murakamiego, stąd pomysł na dodanie telewizora i napisu „Alphaville”. Telewizor odzwierciedla to, jak można się czuć, a w książce telewizor pokazuje nieco zmienioną rzeczywistość. W tym przypadku telewizor symbolizuje poczucie osamotnienia i przytłoczenia. Napis „Alphaville” odsyła również do filmu Godarda, w którym emocje człowieka są kontrolowane przez maszynę, co w dzisiejszych czasach może odnosić się do samej rzeczywistości. Ta strefa komfortu na kolażu jest również miejscem, w którym uczę się kontrolować siebie i swoje uczucia, aby móc pokazać je światu w akceptowalnej formie. Dlatego nawet ten „komfort” nie jest całkowicie autentyczny. „At quiet times”, w „chwilach ciszy” lubię również czytać książki, które odciągają mnie od codziennych spraw. Po prawej stronie widoczne jest słońce, które zawsze pojawia się po trudnych przeżyciach i ocala moją wiarę w siebie.

БЕЗЛАД / BURDEL
ANASTASIYA KRAPIVKA

У колажі про мою кімнату я показала місце, у якому я проводжу весь свій час – мою голову. Багато різних думок та задач. Вони роблять справжній безлад, який кожного разу треба прибирати і розкладувати все по полицях. Але з іншої сторони я люблю цей безлад. Як казала моя знайома „Lepiej mieć burdel w pokoju, niż pokój w burdelu”.

W kolażu o moim pokoju pokazałam miejsce, w którym spędzam cały swój czas – moją głowę. Mnóstwo różnych myśli i zadań. Tworzą one prawdziwy bałagan, który za każdym razem trzeba posprzątać i odłożyć na półki. Ale uwielbiam ten bałagan. Jak mówiła moja znajoma, „Lepiej mieć burdel w pokoju niż pokój w burdelu”.

МОЯ КІМНАТА - ЦЕ МІЙ ВСЕСВІТ / MÓJ POKÓJ TO MÓJ WSZECHŚWIAT
VIKTORIA SHARUN

Перед вами узагальнюючий образ того, що дорого моєму серцю: президент Зеленський, старенький телевізор (як вдома колись) та меблі приємного зеленого відтінку. Від себе сучасної я додала в композицію зображення вина та деякі гастрономічні елементи. Не шукайте глибоких сенсів: моя робота - це меланхолійний політ у підсвідомість.

Przed wami uogólniony obraz tego, co jest mi bliskie: prezydent Zelenski, stary telewizor (taki jaki mieliśmy kiedyś w domu) i meble w przyjemnym zielonym odcieniu. Z mojej nowoczesnej strony dodałam do kompozycji wizerunek wina i kilka elementów gastronomicznych. Nie doszukuj się głębokich znaczeń: moja twórczość to melancholijny lot w podświadomość.

ВЕЧІРНІ РОЗМОВИ / WIECZORNE ROZMOWY
IREN MOROZ

Я живу трохи в самотності, трохи в собі і трохи серед людей, але зовсім мало. Нестерпними бувають дні і тижні самопереслідування. Тоді я замикаюсь у самотності і спілкуюсь зі своєю свідомістю. Інколи вона як муза - спонтанна і непередбачувана. Деколи коли моя Свідомість (як ім'я) в гарному настрої, вона жартує наді мною і додає до напою якісь нові досвіди. І саме в ці часи я відчуваю, що живу. Я сприйняла цю мудрість як натяк і почала навмисно створювати такі зустрічі зі Свідомістю і сподіватись, що саме цього разу вона буде в гуморі.

Żyję trochę samotnie, trochę w sobie i trochę wśród ludzi, ale nie za bardzo. Dni i tygodnie prześladowań są nie do zniesienia. Wtedy zamykam się w samotności i komunikuję się ze swoją świadomością. Czasami jest jak muza – spontaniczna i nieprzewidywalna. Czasami, gdy moja Świadomość (jako imię) jest w dobrym nastroju, żartuje ze mną i dodaje nowe doświadczenia do drinka. I właśnie w takich momentach czuję, że żyję. Potraktowałam tę mądrość jako wskazówkę i zaczęłam celowo tworzyć takie spotkania ze Świadomością, mając nadzieję, że tym razem będzie w dobrym nastroju.

Алло? / HALO?
ALINA NOVOSELSKA

Робота була створена під час рефлексії власної кімнати, свого простору. Пісок символізує нестабільність та плінність подій. Меблі є цілком звичайними, адже зовнішнє життя виглядає так, немов нічого не сталося і життя триває, як і раніше. Сарна здається дуже діловою, однак вона не знає, що вона і для чого робить. Вона відчуває тимчасовість всього, тому сидить у човні і готова поплисти кудись будь-якого моменту.

Praca powstała podczas refleksji nad moim własnym pokojem, moją własną przestrzenią. Piasek symbolizuje niestabilność i płynność wydarzeń. Meble są całkiem zwyczajne, ponieważ życie na zewnątrz wygląda tak, jakby nic się nie wydarzyło, a sprawy toczą się jak dawniej. Sarna wydaje się być bardzo rzeczowa, ale nie wie, co robi i dlaczego to robi. Czuje, że wszystko jest tymczasowe, więc siedzi w łodzi i jest gotowa w każdej chwili gdzieś popłynąć.

БЕЗ НАЗВИ / BEZ TYTUŁU
YELYZAVETA BIELIATEVA

Червоні стіни дратують так само, як і світло з усіх кутів, як галас з усіх сторін, як дихання в мою потилицю. Я завжди комусь потрібна, завжди комусь заважаю. Тотальний контроль. Відсутність приватності. У кожного є до мене питання. Нікому не цікава моя відповідь. Телевізор, кларнет, скрипка, самокат, настільні ігри, інопланетяни, плавчиня. Я гублюсь в своїй малій кімнаті, серед всього безладу. В цьому безладі кожна річ вже має своє місце, не такий вже і безлад. На мене тисне з усіх боків, тому я більше ніколи сюди не повернусь.

Czerwone ściany są tak samo irytujące jak światło pod każdym kątem, jak hałas ze wszystkich stron, jak oddech z tyłu mojej głowy. Zawsze jestem potrzebna, zawsze komuś przeszkadzam. Całkowita kontrola. Zero prywatności. Wszyscy mają do mnie pytania. Nikt nie jest zainteresowany moją odpowiedzią. Telewizor, klarnet, skrzypce, hulajnoga, gry planszowe, kosmici, pływak. Gubię się w moim małym pokoju, wśród całego tego bałaganu. W tym bałaganie każda rzecz ma już swoje miejsce, w końcu nie jest tak niechlujnie. Jestem pod presją ze wszystkich stron, więc nigdy więcej tu nie wrócę.

2023